

což učinily v době, jak jim to bylo nejdříve možno. Tato tvrzení nejsou novotami v rekursním řízení nepřipustnými, neboť žalované neměly dříve příležitosti, aby je přednesly a slouží k tomu, aby bylo vysvětleno, co rekursní soud vysvětleno míti žádá a co by mohl také sám šetřením podle § 526 odst. 1 věta druhá c. ř. s. zjišťovati. Dále se poznamenává, že povolení práva chudých a zřízení advokáta děje se soudem první stolice podle § 72 odst. 2 c. ř. s. s konečnou platností.

Čís. 15103.

Jde o veřejnoprávní akt, vyzývá-li obchodní a živnostenská komora oběžníkem obchodníky, by se obrátili při úpravě obchodu na určitou organizaci.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, R II 109/36.)

P r v ý s o u d odmítl pro nepřipustnost pořadu práva žalobu organizace »Společnosti pro obchod« proti Obchodní a živnostenské komoře o zdržení se výzvy (v oběžníku) na obchodníky, by se při úpravě obchodu obrátili na určitou organizaci. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí. **D ů v o d y:** Z ustanovení zákona o zřizování obchodních a živnostenských komor z 29. června 1868 čís. 85 ř. z. viděti, že Obchodní a živnostenské komory fungují jednak jako poradní útvary, jednak jako orgány správní a mají v tomto směru vymezený určitý obsah činnosti. Do této činnosti však nespadá zasílání oběžníků obchodníkům. Ani jiné zákony neb nařízení (na př. vládní nařízení č. 152/1935) o podobné činnosti nemluví. Nelze proto pokládati činnost žalované Obchodní a živnostenské komory, spočívající v zasílání oběžníků obchodníkům obilím, v nichž se jim při úpravě obchodu obilím doporučovalo, aby se obraceli na příslušnou organizaci, čímž měli býti získáváni členové pro tuto společnost, a stejně oprávněná žalující společnost měla býti opomíjena a poškozována, za činnost u provozování výkonu veřejné správy a to tím méně, když žalobkyně z takové činnosti odvozuje jednání, jež jest v rozporu s dobrými mravy soutěže a jež jest způsobilé žalující stranu jako soutěžitele poškoditi. Uplatňuje tudíž žalobkyně proti žalované straně nárok z důvodu čistě soukromoprávního. Nelze proto takové žalobě pořad práva odepíráti.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobkyně uvedla k opodstatnění žalobní prosby, že žalovaná jako veřejnoprávní korporace je povinna hájiti zájmy všech obchodníků a živnostníků a že se porušením této povinnosti dostala do rozporu s dobrými mravy soutěže. Tím sama žalobkyně dala na jevo, že jde o projev žalované strany jako veřejnoprávní korporace, tedy o akt veřejnoprávní. Zda žalovaná jednala v mezích své úřední kompetence, či zda z nich

vybočila, o tom rozhodnouti je v příslušném řízení správním; žalující nebylo v tom, aby takové řízení a rozhodnutí vyvolala, zabráněno tím, že jí oběžník doručen nebyl. Nesejde na tom, že se žalující strana po právní stránce opírá o předpisy zákona proti nekalé soutěži, tedy předpisy občanskoprávní, protože rozhoduje podstata věci a podstata nároku, jak se jeví podle skutkového děje žaloby, podle něhož jde v souzeném případě o projev z oboru úřední kompetence, který nemůže být předmětem řízení před soudy jako občanskoprávní věc.

Čís. 15104.

Paušální ujednání poradce ve finančních věcech o obstarávání všech řádných daňových věcí za pevnou roční odměnu netýká se dávky z majetku a z přírůstku na majetku.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, Rv II 692/34.)

Žalobce zavázal se obstarávati žalovanému jeho daňové věci za určité doby za pevně stanovený roční paušál. Tvrdě, že žalovanému konal v letech 1922—1932 v jeho věcech, týkajících se dávky z majetku a přírůstku hodnoty veškeré práce včetně opravných prostředků, žádá přiměřenou odměnu v zažalované výši. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobce zavázal se smlouvou obstarávati žalovanému všechny jeho věci daňové, kromě důchodkového trestního řízení a stížností na správní soud. Poukazuje-li žalobce na to, že v kontextu nabídky mluví o řádných daních slovy: »ich habe daher den Plan gefasst die Besorgung sämtlicher ordentlicher Steuerangelengenhheiten zu übernehmen«, sluší uvážiti, že hned v úvodu cirkuláře mluví též o státních, zemských, obecních a jiných (etc.) dávkách, jež subsumuje pod otázku daňovou (Steuerfrage) a hned v další větě mluví o dávkách a daňových zákonech. K vysvětlení, nač se nabídka vztahovala, lze sáhnouti k podobné úmluvě, kterou žalobce uzavřel písemně s jinou stranou, kde se zavázal udíleti vysvětlení ve všech berních záležitostech, spadajících do kompetence berních správ a jejich vyšších stolic. I dávka z majetku a přírůstku na majetku jest zajisté berní věcí a spadá do kompetence berní správy. Již tedy tyto úvahy vedou k tomu, že v ujednaném paušálu byla zahrnuta též odměna za provedené dávky z majetku a z přírůstku na majetku. Tím více jest míti za to, že je tomu tak, když i jeden ze soudních znalců vykládá smlouvu tímž způsobem a uvádí, že práce za dávku z přírůstku na majetku patří k pracím, týkajícím se daňových věcí, že i tuto dávku jest připočísti k daním, že se zákon o dávce z majetku odvolává v několika bodech na zákon o přímých daních, že přímé daně úzce jsou spojeny s dávkou z majetku a že tato dávka i dávka z přírůstku hodnoty patří beze sporu do kompetence berní správy. Kdyby snad i tento výklad smlouvy nebyl úplně bezpečný, tu najisto je zde v té příčině pochybnost, když i sám odborník vykládá cirkulář tak, že také dávka z majetku a z přírůstku